

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum aliquæ oblationes sint de necessitate præcepti? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

tè ad hæc, vel ad illa. Aliud verò est exterius sacrificium, quando actus exteriores aliarum virtutum in diuinam reuerentiam assumuntur. Quorum quidam cadunt sub præcepto, ad quos omnes tenentur; quidam verò sunt supererogationis, ad quos non omnes tenentur.

Ad primum ergo dicendum, quòd ad illa determinata sacrificia, quæ in lege erant præcepta, non omnes tenebantur. Tenebantur tamen ad aliqua sacrificia interiora vel exteriora, ut dictum * est.

In corp. art.

Ad secundum dicendum, quòd quamuis non omnes sciant explicitè virtutem sacrificiorum, sciunt tamen implicitè sicut & habent fidem implicitam, ut supra habitum * est.

q. 2. ar. 7.

Ad tertium dicendum, quòd sacerdotes offerunt sacrificia quæ sunt specialiter ordinata ad cultum diuinum, non solum pro se, sed etiam pro alijs. Quædam verò sunt alia sacrificia, quæ quilibet potest pro se Deo offerre, ut ex supradictis * patet.

In cor. 2.

art. 2.

q. 3.

QVÆST. LXXXVI.

De Oblationibus, & primitijs, in quatuor articulos diuisa.

Postea considerandum est de oblationibus, & primitijs.

- ¶ Et circa hoc quærentur quatuor.
- ¶ Primo, utrum aliqua oblationes sint de necessitate præcepti?
- ¶ Secundo, quibus oblationes debeantur.
- ¶ Tertio, de quibus rebus fieri debeant.
- ¶ Quarto, specialiter de oblationibus primitiarum, utrum ad eas homines ex necessitate teneantur?

ARTIC. I.

Utrum homines teneantur ad oblationes ex necessitate præcepti?

462

Ad primum sic proceditur. Videtur, quòd homines non teneantur ad oblationes ex necessitate præcepti. Non enim homines tempore Euangelij

c. 1. & se. extra de decimis.

1.2. q. 103
a. 3. c. 4

geli tenentur ad obseruanda caremonialia præcepta veteris legis, vt supra habitum * est. Sed oblationes offerre, ponitur inter caremonialia præcepta veteris legis. Dicitur enim Exod. 23. Tribus vicibus per singulos annos mihi festa celebrabitis. Et postea subditur, Non apparebis in conspectu meo vacuus. Ergo ad oblationes non tenentur nunc homines ex necessitate præcepti.

¶ 2 Præterea, Oblationes antequam fiant, in voluntate hominis consistunt: vt videtur per hoc quod Dominus dicit Matth. 5. Si offers munus tuum ad altare: quasi hoc arbitrio offerentium relinquatur. Postquam autem oblationes sunt factæ, non restat locus iterato offerendi eas. Ergo nullo modo aliquis ex necessitate præcepti ad oblationes tenetur.

¶ 3 Præterea, Quicumque aliquid tenetur reddere Ecclesiæ, si non reddat, potest ad id compelli per subtractionem ecclesiasticorum sacramentorum. Sed illicitum videtur his qui offerre noluerint, ecclesiastica sacramenta denegare: secundum illud Decretum sextæ synodi, quod habetur 1. q. 1. Nullus qui sacram communionem dispensat, à percipiente gratiam aliquid exigat: si vero exegerit, deponatur. Ergo non tenentur homines ex necessitate salutis ad oblationes.

Greg. 7. et
hætur de
Consecr.
dist. 1. c.
Ois christi-
anus.
q. prac. a.
3.

SED contra est, quod Gregorius * dicit, Omnis Christianus procuret ad missarum solemniam aliquid Deo offerre.

RESPONDEO dicendum, quod sicut dicuntur * est, nomen oblationis commune est ad omnes res quæ in cultum Dei exhibentur: ita quod si aliquid exhibeatur in cultum diuinum, quasi in aliquod sacrum, quod inde fieri debeat, consumendum: & oblatio est, & sacrificiũ. Vnde Exo. 29. dicitur, Offeres totũ arietẽ in incensum super altare. Oblatio est Domino odor suauissimus victimæ Dei. Et Leu. 2. dicitur, Anima cũ obtulerit oblationẽ sacrificij Domino, similia erit eius oblatio. Si verò sic exhibeatur, vt inc-

integrum maneat diuino cultui deputandum, vel in
 vsus ministrorum expendendum, erit oblatio & non
 sacrificium. Huiusmodi ergo oblationes de sui ratio-
 ne habent quòd voluntariè offerantur, secundum il-
 lud Exod. 25. Ab homine qui offert vltoneus, acci-
 pietis eas. Potest tamen contingere quòd aliquis ad
 oblationes teneatur, quadruplici ratione. Primò qui-
 dem, ex præcedenti conventionè: sicut cum alicui cõ-
 ceditur aliquis fundus Ecclesiæ, vt certis temporibus
 certas oblationes faciat, quod tamen habet rationem
 census. Secundò, propter præcedentem deputationem,
 siue promissionem: sicut cum aliquis offert donatio-
 ne inter viuos, vel cum relinquit in testamento Ec-
 clesiæ aliquam rem mobilem vel immobilem in po-
 sterum soluendam. Tertio modo, propter Ecclesiæ
 necessitatem, puta, si ministri Ecclesiæ non haberent
 vnde sustentarentur. Quartò, propter consuetudinè:
 tenentur enim fideles in aliquibus solemnitatibus
 ad aliquas oblationes consuetas. Tamen in his duo-
 bus vltimis casibus remanet oblatio quodammodo
 voluntaria, scilicet quantum ad quantitatem, vel spe-
 ciem rei oblatae.

Ad primum ergo dicendum, quòd in noua lege
 homines non tenentur ad oblationes, causa solemnita-
 tarum legalium, vt in Exodo dicitur: sed ex quibus-
 dam alijs causis, vt dictum * est.

In co. 67.

Ad secundum dicendum, quòd ad oblationes fa-
 ciendas tenentur aliqui, & antequam fiant: sicut in
 primo, & tertio, & quarto modo & etiam postquam
 eas fecerint, per deputationem siue promissionem.
 Tenentur enim eas realiter exhibere quòd est Ecclē-
 siæ per modum deputationis oblatum.

Ad tertium dicendum, quòd illi qui oblationes
 debitas non reddunt, possunt puniri per subtractionē
 sacramentorum, non per ipsum sacerdotem cui sunt
 oblationes faciendæ, ne videatur pro sacramentorum
 exhibitione aliquid exigere; sed per superiorem
 auctoritatem.